

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. 1. Quid causæ est quod cùm Divus Iosephus sit tantus, tamdiu tamen latuit, eique debitus ex meritorum culmine honos tam tardè delatus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

retur Aureola particularis; & non iis, qui innocentiam servatam, totam vitam in arctissimam tamen poenitentiam traduxerunt? & sic de aliis.

XV III.

Dico secundò, sed etsi cum communi Theologorum choro sentientes, admitteremus dari illas Aureolas particulares, nonnisi tamen valde improprie essent in D. Iosepho: de duabus, scilicet Martyrum & Doctorum, constat: de Aureolâ verò Virginum, etsi propriissimè & sublimissimè inter omnes homines post sponsam suam Virgo permanserit, quia tamen de illis Virginibus, qui illâ Aureolâ insigniuntur dicitur, quod Agnum sequuntur, id est Jesum, quocumq; ierit, Divus autem Iosephus Agnum istum portavit, non de illarum Virginum numero est, sed transcendit, quare valde improprie, nec ad Theologorum istorum mentem hæ tres Aureolæ Divo Iose-

pho competunt.

Dico ergo tertio, nec etiam necessarium est ad Divi Iosephi gloriam eas illi vindicare; quia etsi Aureolæ istæ dantur ad ornamentum particulare & distinctum Sanctorum hujus & illius classis ab aliis; Divus tamen Iosephus ad hoc illis nequaquam indiget, quia suam gloriam incomparabili satis ab aliis Sanctis quantumvis magnis distinctus est: Cum enim sit, ut diximus extra omnem comparationem, ita ut unum ordinem cum sponsa sua, & Christo filio suo constituat, non eget alio ornamento distinctivo: ipsius enim gloria tota quanta est, cum sit extra omnem comparationem, & ponat eum extra ordinem aliarum creaturarum, eum sufficienter ab omnibus aliis discernit & separat, & sic tota ipsius gloria, singularissima ipsi Aureola est,

XIX.

TRACTATUS SECUNDUS.

DE CULTU SEU Invocatione Divi Iosephi.

HIC à gloria internâ Divi Iosephi quam in se habet, sensim dilabimur ad externam, quæ illi debetur & à nobis ei defertur ratione istius prioris, quâ in se Beatus est: de quâ ejus gloria externâ, id est Cultu, suppositis illis quæ de Invocatione Sanctorum in genere docent solidissimè noster Thomas Waldensis, Cardinalis Bellarminus & alii sine numero: Tria illi specialia hic tractatum imus. Primum, de ipso Cultu, id est de illius ortu, progressu, & statu. Secundum, de modo eum colendi. Tertium, de motivis. Igitur sit

CAPUT PRIMUM.

Quid cause est quod cum Divus Iosephus sit tantus, tandem tamen latuit, eique debitus ex meritorum culmine honos tam tardè delatus?

UALE fuerit præteritis retro sæculis in Ecclesiâ de Divi Iosephi vitâ beatâ silentium, quis ignorat? egregia illius facinora denso velamine operatâ fuere, alto pressâ secreto ejus magnalia summa

S II 3

summa

summa: an non merito hoc plures tenet attonitos?

II. Quod vita ejus hic fuerit abscondita cum Christo in Deo transeat, amat Sancti hic sub humilitatis latere spario: sed quod illa foelix & Beata Caelo clausa fuerit, & tot retrò sæculis terris ferme incognita, quis non vehementer miretur? nam si ut hætenus fuscè ostendimus, ille fuit supra cœlites omnes à Christo prædicto filio suo electus & dilectus, nempe ut Pater, ergo ex justitiæ dictamine nobis etiam debet esse præ illis amabilis. Cur ergo non in eo pretio ab illis qui nos præcesserunt habitus?

III. Abièrè tot sæcula cum Magdalena, Augustini, Pelagiæ, Mariæ Ægyptiacæ, Cypriani, ex peccatoribus Sancti, ex magis Martyres effecti, in Ecclesiâ colebantur, de illis festi dies, sacrique fiebant cantus, extabant memoriæ, Templâ, Basilicæ, Statuæ, votiva anathemata, &c. de Divo Iosepho vix ulla mentio, vix unum tribus aut quatuor sæculis antiquius Cultus externi monumentum. Quot Sanctis statim à morte delati divorum honores volente & promovente Deo? nonne Divo Alberto Carmelitæ necdum tumulato, jacentibus adhuc in feretro & in medio Templi Choro Sacri Corporis exuviis, duo Angeli summo tenuem per auram æthere lapsi, Missam *Os Iusti* pro Missâ *Requiem*, coram Archiepiscopo Messanenfi & Clero, Rege Siciliæ & Curia, Magistratu & Plebe intonantes, Cultum Sancti protinus ei adhibendum indicarunt? Si ergo D. Iosephus tantus est, quantum fecimus illum in præcedentibus, cur non idem huic quod illi vel istis præstitum? cur non ejus merita citò ut illorum detecta?

IV. Si respondeamus alia multa similia inventi in historiâ Ecclesiasticâ inter illâ nostrâ ætate id est circa annum 1625. Beata Rosaliæ Virginis Panormitanæ corporis exuvias nonnisi post 500. annorum latebras Deus Opt. Max. patefecit, & miraculorum multitudine & gloriâ ad salutem Siciliæ totiusque Italiæ coruscare fecit, dum per eandem communem pestis luem omnia populantem stitit & sustulit:

quibus sexcenta alia similia addere possem, sed supersedeo, tunc quia unicuique sunt obvia & possunt esse facile nota; tum quia brevitati studens causam non paginam implere ambio: nulum tamen tale ut D. Iosephi qui omnibus major diutius tamen omnibus ignotus in obscuro delituit. Quid ad hoc?

Respondeo primò, certum est Ecclesiam tunc non ignorasse aut Deum ignorari voluisse magna hujus Sanctissimi inter omnes Viri merita, sed voluit tunc tantum tegi: ex quo nihil amplius ei de suâ magnitudine decessit quam Deo qui per tot annorum millia fuit majori orbis parti incognitus, immò vilissimus creaturis qui pro ipso colebantur posthabitus. Quomodo enim illa ejus merita & quam clarè patefecit tunc Divo Augustino & aliis? quomodo & quam clarè Divus Augustinus ea nobis in scriptis suis manifestata reliquit? sed noluit tunc Deus ut nunc ad ista attendi, quare hoc? certè cum Deus ita tunc detexerit, non tamen tunc ita attendi voluerit, non est dubitandum quin hoc ex particulari Divinæ Providentiæ ordine processerit: Porro ex tunc ita detexit ut videremus non fuisse tunc ab eo neglectum, sed noluit tunc ut nunc ejus merita à se detecta attendi, ut si non videamus, saltem palparemus ipsum habuisse justissimas causas ita faciendi: & hoc nobis sufficere debet, *Quis enim cognovit sensum Domini, aut quis Consiliarius ejus fuit?* Rôm. c. 11. vers. 34. verumtamen post subjugatum & captivatum in obsequium fidei intellectum, ei aliquid concedendum quo certo modo in hoc dubio quietari possit. Quare

Respondeo secundò, Deus homo factus per 30. annos totos ita latuit, ut nesciatur quid toto illo tempore egerit: & postea ita divinitatis suæ radios cohibuit, ut nonnisi paucissimi eum cognoverint, & Joannes Baptistâ, qui non erat dignus ei corrigiam calceamenti, solvere, ipsi tamen prælatus fuerit, quandoquidem adhuc non ad istum miserunt Judæi Sacerdotes & Levitas, ut ex ejus ore acciperent an Messias esset? Et 2. Reg. cap. 23. vers. 8. dicitur non de Davide, ut voluerunt aliqui,

aliqui, sed de primo Davidis Duce, & qui primus in fortitudine habebatur, ut vult Glossa Interlia. Vatablus, nos Sylvester in Apocalypsim tomo 1. cap. 3. quæst. 17. numer. 138. & alii. *Sedens in cathedra sapientissimus Princeps inter tres, ipse est quasi tenerrimus ligni vermiculus, qui octingentos interfecit impetu uno: post hunc Eleazar filius Patru eius Abobites, inter tres fortes, qui erant cum David quando exprobraverunt Philistiim, &c. Et post hunc Semma filius Agæ de Arari, &c.* Ecce cum Ducum quos habuit David nomina exprimantur, ille solus qui inter illos erat primus sine nomine refertur & ignoratur. Eadem ratione latuit Divus Iosephus qui tamen est primus, ut hinc sermo discamus præstare esse Illustrem virtute quam nomine, mereri laudem, quam accipere, quodque verè ille magnus est, qui coram Deo talis est, etsi ignotus sit omnibus hominibus. In Divo ergo Iosepho præparavit nobis Deus summum exemplum, ex quo disceremus laudes, existimationem, etiam quæ à viris probis & spiritualiter examinantibus proficiscuntur, non esse magnificendas, curari non debere iudicia & gloriam quæ cum tempore volvitur, sed eam quæ perstat cum *Ævo sempiterno: Vita nostra abscondatur cum Christo cum Mariâ cum Iosepho & lateat in Deo, nisi Deus voluerit illam manifestari, contenti videri, contenti cognosci à Patre, à Deo, qui videt in abscondito, & cui nullum secretum latet.*

VII. Dico tertio, quod in naturâ non ita pridem (ut tamen ait *Balzac* in suo *Socrate Christiano Gallicè conscripto disc. 10.*) inventum esse genus aromatis omnium præstantissimum, cui nomen apud Gallos *Ambregris*, cuius, inquit Scriptor ille, nullum apud Græcos nisi recentiores reperies vestigium, pigmenti genus toti Antiquitati, Romanæ etiam quamvis Judaicæ longè posteriori omninò ignotum, non quod non existeret tunc in rerum naturâ: sed quia nondum in cognitionem & cõmercium hominum venerat: factus erat quem per millena annorum lustra natura in suo sinu absconditum tenuit, quodq; & Græcorum & Romanorũ luxur

ac deliciis defuit, cum nec his, nec illis vocabulum suppetat quo thesaurum illum expriment. Delicium itaque fuit posteritati reservatum, ultimum fortè munus quod orbi natura habebat offerendum. Quidni gratiam dicam eodem fermè modo Divum Iosephum meritis adeò sublimè, ut nullus illi æqualis, tamdiu nobis occuluisse, raram ex eo munus nostris factura temporibus? An hoc ita contemnendum?

VIII. Dico quarto, Ecclesia in modo colendi Sanctos non semper nititur majori Sanctitati, ut notat Suarez in 3. part. Divi Thomæ quæst. 29. art. 1. & 2. disput. 8. sect. 2. Nec quod ille sit semper Sanctior, de quo Ecclesia majorem facit solemnitate, minus Sanctos de quo minorem, ut patet primò in Divis Stephano & Laurentio, quorum Festa majori ritu celebrat, quam plurium Apostolorum. Secundò, ex Divo Augustino serm. 20. de Sanctis, ubi docet. *Post illum Sacrosanctum Domini Natalis Diem, nullius hominis nativitatem legimus celebrari, nisi solius Iohannis Bapt. s. e.* Et Sermon. 21. *Natalem Sancti Iohannis, Fratres Charissimi, hodie celebramus, quod nulli unquam Sanctorum legimus fuisse concessum: solus enim Domini & Beat: Iohannis dies nativitatis in universo mundo celebratur & colitur.* Non ergo tunc Divæ Virginis Dies Natalis celebrabatur: an propterea Divus Iohannes Baptista major Beatâ Virgine? aut ejus Nativitas Sanctior Beatæ Virginis Nativitate, quia illa primis sæculis celebrabatur, non verò hæc? Tertio, quid comparandum Sanctissimæ Trinitati? an ipsius Festum tantâ pompâ & solemnitate celebratur quâ alia etiam nonnullorum Sanctorum? Quot deindè sæcula transierunt antequam hoc Festum celebraretur, cum interim Sanctorum memoria ageretur? quibus addo quod quemadmodum *Campanilla* (quæ teste Plinio genus est floris campestris) est rudimentum naturæ lilia facere adâscens, ita tot millium Sanctorum cultus, Deo volente, præcedere debuerunt, ut in illis disceremus quem Divo Iosepho adhibere debebamus.

Dico quinto, Resolutio hujus dubii sumitur

IX.

sumitur

sumitur ex ipsa ratione dubitandi: cur dubitatur quare tamdiu latuerit Divus Iosephus, nisi ob ejus supereminentem excellentiam? Sed hæc ejus excellentia, quæ in hoc est quod sit Sponsus Deiparæ & Pater JESU, est ipsissima ratio cur debuit latere: Nempè periculolum videbatur rudibus ad Fidei Mytheria Gentibus, Divum Iosephum magnopere predicare, cujus commendatio Virginei partus fidem obscurare & talibus difficilem reddere potuisset. Secundò, cum priorum Ecclesiæ sæculorum Hæretici non pauci prætractè negaverint Virginis Matris integritatem, & Filii ejus Divinitatem; alii ejusdem Virginis Maternitatem; alii aliis multiplicibus modis suggillarint Dominicæ Incarnationis Mysterium, sub quorum dogmatibus tamdiu Sancta gemoit Ecclesia: Quid quæso contigisset si illis temporibus tam apertè de Divi Iosephi cum Deiparâ Conjugio ut nunc disputatum fuisset & resolutum? Quid dixissent tenebriones illi qui asseruerunt Divum Iosephum esse Christi Patrem naturalem? Cum veri Martyres tunc pro defensione novæ Legis & nascentis Religionis mortem constanter oppeterent, utilius tunc illi videbantur proponi honorandi ad excitamentum Fidelium in medio persecutionum constitutorum. Sed fide jam satis roboratâ & Ecclesiastici honore cultus ad eos laudabiliter traducto qui citra sanguinis effusionem egregiis præluxere virtutum exemplis, cessantibusque aut potiùs profligatis omnibus contra Verbi Incarnationem & Virginis integritatem hæresibus, cessavit & causa de eo tacendi, videturque fuisse rationi consentaneum, ut non amplius prætermitteretur ille cujus tanta laus est in Evangelio. *Certe*, inquit Divus Bernardinus Senensis serm. 3. de Sancto Iosepho, *velo olim in Ecclesia regebatur quanta dignitatis & sanctitatis esset Ioseph Sponsus Virginis, & Pater Christi putativus: sed scissum est velum Templi à summo usque deorsum, & per fidem Christi sacrosancta Mytheria Orbi universo patuerunt: & in hoc Cælorum regno, idest Ecclesiâ apertum est Dei Templum, & facta sunt fulgura & voces Concionatorum, & secute*

sunt voces Doctorum, quæ de tanto & Sanctissimo Iosepho tonuerunt, &c.

Dico sexto, cum Deus Ecclesiam suam gradatim & sensim perficiat ut docet Divus Gregorius Magnus in Ezechiel. homil. 16. & notare est ex eventis quotidianis, novis Conciliorum Oecumenicorum successu temporum habitorum decretis & Sanctionibus, nonne oportuit quod necessaria præirent utilibus? Ergo sicut fuit tempus quando debuit permitti ut Divus Iosephus putaretur Pater JESU generatione, ne ipse spurius, Mater infamis haberetur: ita fuit tempus quando debuit tantum Pater Putaticius dici & haberi, ut Matris Virginitas, Filii Divinitas melius stabiliretur: quibus demùm perfectè constitutis tanquam Fidei & Religionis nostræ primariis fundamentis, submotisque omnibus adversum hæc dubijs & periculis, fuit tempus quo debuit ei honores redderetur, talisque ab omnibus haberetur qualis revera est, idest nec amplius Pater generatione, quod nimium est, nec putaticius tantum, quod nimis parum est, sed modo medio inter utrumque, eo scilicet quo supra Parte 2. Tract. 2. explicuimus.

CAPUT II.

Figuris etiam hic Divi Iosephi præposterus cultus representatus est.

IN principio in quo tantum erat Verbum, in immensis illis incogitabilium seculorum initijs, prædestinavit Deus Pater Divum Iosephum Verbi sui ac Filii Patrem aliquando futurum, & idem ipsi quod sibi competeret nomen, ut quemadmodum ipse est Pater Verbi Increati, ita ille ejusdem Verbi Incarnati Pater diceretur, idque ex vero & ex merito. Hinc fit quod sicut in Augustissimâ Trinitate Increatâ Pater Æternus est prima Persona primitate originis & ordinis non dignitatis aut temporis, nam secundum hoc; In hac Trinitate nihil prius aut posterius, nihil majus aut minus, sed